

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 686: Nhìn Thấu Sắc Thân Ngũ Uẩn, Buông Xuống Tham Sân Si

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 058)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Chỉ cần nhìn thấu sắc thân ngũ uẩn, buông xuống tham sân si. Thì sắc thân lại nhờ đó mà được khỏe mạnh, an vui.】

Thân của chúng ta là hiện tượng do chúng duyên ngũ uẩn hòa hợp mà hiện ra, ngũ uẩn chính là Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức. “Sắc”, người hiện đại chúng ta gọi là vật chất, thân thể máu thịt của chúng ta gọi là sắc tướng, đây là vật chất. Ngoài vật chất ra, còn có phần tinh thần, không phải là vật chất, phần tinh thần này gồm: Thọ, Tưởng, Hành, Thức. “Thọ” là cảm thọ, những cảm thọ khổ, vui, lo buồn, mừng rỡ. “Tưởng” là tư duy, tưởng tượng. “Hành” là niệm niệm không dừng trụ, đây gọi là hành. Đây cũng chính là điều tôi thường nhắc nhở các đồng tu: thân thể của chính chúng ta, cũng như mọi hiện tượng môi trường bên ngoài, đều là tướng tượng tục của nghiệp nhân quả báo trong một sát-na chín trăm lần sanh diệt. Tướng tượng tục của nghiệp nhân quả báo chính là “hành”. “Hành” là không dừng trụ, ý nghĩa là như vậy. “Thức” chính là A-lại-da thức (Tạng thức), tác dụng của nó là hàm tàng (chứa đựng) hạt giống, giống như một cái kho vậy. Kho gì vậy? Hơi giống như kho lưu trữ bộ nhớ của máy tính hiện nay, những sự việc quý vị đã trải qua đều có thể không quên mất, chuyện bao nhiêu năm vẫn có thể nhớ lại được, thứ này được cất giữ ở đâu? A-lại-da thức. Cho nên A-lại-da thức gọi là tạng thức, là cái kho. Từ vô thủy kiếp đến nay, những sự việc quý vị đã trải qua, giống như hồ sơ vậy, thấy đều cất chứa ở trong đó. Hiện tại, những chuyện của đời trước chúng ta đều không nhớ được, không phải là trong hồ sơ của quý vị không có, mà là có! Trong tạng thức của quý vị có, những việc quý vị đã làm từ vô lượng kiếp trước, trong hồ sơ thấy đều có cả, rõ ràng không sót một chút nào. Hiện tại không lấy ra được, là bởi vì bên trong đã xảy ra chướng ngại nên không lấy ra được. Chướng ngại đó là gì? Gọi là nghiệp chướng, quý vị đã có nghiệp chướng. Nếu như sau khi trừ bỏ

được nghiệp chướng, thì mọi chuyện từ vô lượng kiếp trước thấy đều có thể nhớ lại, thấy đều có thể hiện ra trước mắt. Chẳng những mọi chuyện trong quá khứ thấy đều rõ ràng, có thể nhớ lại được, mà những chuyện trong tương lai từng sự việc một đều có thể dự tri (biết trước), điều này quả thật không thể nghĩ bàn. Chúng ta sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, Phật giảng trong kinh rằng, người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, đến cõi đó rồi thì liền có năng lực này, dầu là hạ hạ phẩm vãng sanh cũng không ngoại lệ. Thiên nhãn thấu suốt, tận hư không biến pháp giới, quý vị thấy đều có thể nhìn thấy, nhìn thấy rất rõ ràng, giống như đang ở ngay trước mắt vậy, đó là thiên nhãn thấu suốt. Thiên nhĩ triệt thính, tận hư không biến pháp giới, bất luận nơi nào có người đang nói thầm, người nói có khi chính mình nghe không rõ, nhưng người ở thế giới Tây Phương Cực Lạc lại nghe được rành rõ. Chúng ta có chuyện gì có thể giấu giếm được chư Phật Bồ-tát ở thế giới Cực Lạc cơ chứ? Một chuyện cũng chẳng giấu được. Tha tâm biến tri, điều này lại càng vĩ đại hơn, chúng ta khởi tâm động niệm các Ngài đều biết cả, các Ngài có Tha tâm thông; biết được chuyện của chính mình là Túc mạng thông. Sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, bản năng sáu loại thần thông thấy đều khôi phục, gần như khôi phục đến chỗ viên mãn, giống hệt như Phật và đại Bồ-tát không hai không khác, đây chính là sự gia trì từ oai thần bốn nguyện của Phật A Di Đà.

Chúng ta nhất định phải thấu hiểu, cái thân thể hiện tại này của chúng ta rốt cuộc là thứ gì, phải nhìn cho tường tận. Thân thể của chính chúng ta cũng như thế giới này, là gì vậy? Là tướng liên tục của nghiệp nhân quả báo trong một sát-na chín trăm lần sanh diệt, chỉ là một thứ như vậy mà thôi. Quý vị có thể nhìn cho rõ ràng, hiểu cho tường tận, đó là đã nhìn thấu rồi! Đem nhân sinh của chính mình nhìn thấu, thế giới nhìn thấu. Sau khi nhìn thấu rồi, quý vị ở thế gian này liệu có còn tham, sân, si nữa không? Đương nhiên là không, tuyệt đối không có. Nếu như vẫn còn tham, sân, si, thì chân tướng sự thật quý vị vẫn chưa nhìn thấu. Trên kinh Phật giảng như vậy, quý vị là nghe nói lại, quý vị cũng biết giảng, nhưng quý vị biết giảng thì có ích gì chứ? Đó không phải là cảnh giới của chính quý vị, mà là cảnh giới của người khác, quý vị chỉ là nghe nói lại mà thôi. Thần thái, thái độ, âm thanh của quý vị khi giảng trên bục, người trong nghe vừa nghe liền nhận ra ngay, vừa nghe liền biết là giả, không phải thật. Làm sao nghe ra được? Nghe qua ngữ khí âm thanh khi quý vị nói chuyện, thái độ của quý vị, vẫn còn sự nghi hoặc, chưa thể đoạn trừ nghi hoặc, quý vị vẫn còn nghi, điều này chứng tỏ đó không phải là cảnh giới của quý vị. Nếu như là cảnh giới

của chính quý vị, thì có gì để nghi hoặc nữa chứ? Quý vị nói ra tự nhiên sẽ dứt khoát chắc chắn, hoàn toàn khẳng định, may mắn do dự cũng chẳng có. Vì sao vậy? Phật giảng như vậy, quý vị đã chứng đắc rồi. Không sai, hoàn toàn đồng ý với thuyết pháp của Phật. Vì sao vậy? Vì cách nói của Phật chính chúng ta đã nhìn thấy, biết được điều này là chân thật không hư dối. Nhìn thấu là điều vô cùng hệ trọng! Người đã nhìn thấu thì không ai là không buông xuống. Thế nhưng hiện tại chúng ta chưa nhìn thấu, thì phải miến cưỡng mà buông xuống. Buông xuống có thể giúp quý vị nhìn thấu. Cứ một mực chấp trước không buông xuống được, thì quý vị vĩnh viễn chẳng thể nhìn thấu. Quý vị có thể buông xuống một phần, sẽ giúp quý vị nhìn thấu một phần; có thể buông xuống hai phần, sẽ giúp quý vị nhìn thấu hai phần. Nhìn thấu và buông xuống hỗ trợ lẫn nhau, tương trợ cho nhau. Chân thật nhìn thấu, chân thật buông xuống, chỗ tốt rất nhiều. Chỗ tốt ngay trước mắt, chính là sắc thân của quý vị, thân thể hiện tại của chúng ta được khỏe mạnh, an vui. Vì sao vừa buông xuống liền được khỏe mạnh, liền được an vui? Sau khi buông xuống rồi, cảnh giới sắc thân là do duy tâm sở biến, biến hiện ra chính là thân thể khỏe mạnh nhất, an vui nhất, nó biến hiện ra cảnh giới này. Thân thể hiện tại của chúng ta, vì sao lại nhiều bệnh tật? Vì sao lại khổ đến như vậy? Khổ nạn và tật bệnh từ đâu mà có? Từ tham, sân, si mà ra. Phật giảng tham, sân, si gọi là tam độc phiền não. Thế gian cái gì độc nhất? Bất luận loại thuốc độc nào cũng không độc bằng tham, sân, si. Dem so với tham, sân, si, thì các loại thuốc độc ở thế gian đều chẳng thấm vào đâu, đều trở thành vô dụng cả. Tham, sân, si là độc nhất, gọi là tam độc phiền não. Buông xuống tham, sân, si, không còn nữa, thì thân thể quý vị đương nhiên khỏe mạnh. Vì sao vậy? Vì trong cơ thể không còn độc tố.

Gần đây chúng ta có nghe nói, có một vị mắc bệnh ung thư, niệm Phật ba tháng, niệm Phật nửa năm, thì bệnh khỏi hẳn, đi kiểm tra lại thì quả thật là không còn nữa, thật là kỳ tích! Kỳ tích gì chứ? Chẳng có chút gì là kỳ lạ cả. Người đó niệm Phật đến tâm thanh tịnh, người đó không còn tham, sân, si, độc tố bên trong không còn nữa, đã được hóa giải rồi. Người thế gian không hiểu đạo lý này, nên cho rằng đó là kỳ tích. Người học Phật chúng ta thấy điều này chẳng có chút gì lạ cả, đây là hiện tượng bình thường, kết quả đương nhiên là như vậy. Tế bào ung thư đó từ đâu mà có? Từ tham, sân, si mà ra. Chỉ có người học Phật mới tin tưởng điều này. Bác sĩ vừa nói: “Ông đã bị ung thư giai đoạn ba rồi, thọ mạng của ông chỉ còn ba tháng thôi”. Người đó liền nghĩ: “Thôi bỏ đi, cũng chẳng có gì đáng để bận lòng nữa”, liền buông xuống, một lòng niệm

Phật cầu sanh Tịnh độ. Niệm được ba tháng, khỏi bệnh rồi, không sao nữa. Đạo lý chính là ở chỗ này. Quý vị chân thật niệm Phật, thành tích niệm Phật của quý vị chẳng cần phải nói với người khác, công phu thành tựu của quý vị cũng không cần nói với người khác, người ta vừa nhìn thấy quý vị là biết ngay. Vì sao vậy? Tướng mạo thay đổi rồi, đoan chánh trang nghiêm, tướng mạo tốt đẹp lên, thân thể khỏe mạnh ra. Bệnh vặt bệnh nặng, cũng chẳng cần đi khám bác sĩ, cũng chẳng cần uống thuốc, tự nhiên đều khỏi cả, đây chính là công phu tu hành của quý vị đang biểu hiện ra đó. Người học Phật mà ngay cả chút thành tích này cũng không đạt được, thì sao có thể gọi là học Phật? Cho nên, thành quả rõ ràng nhất chính là sức khỏe an vui mà người thế gian mong cầu. Vui (lạc) chính là Pháp hỷ sung mãn mà chúng ta thường nói, tinh thần người đó vui vẻ, tâm địa thanh tịnh.